

Fiskeridirektoratet
Postboks 185
5804 BERGEN

Deres ref:
20/7439

Vår ref
2021/10-4

Saksbehandler
Jan Henrik Sandberg,

Dato
30.03.2021

Forslag til endringer i akvakulturregelverket - Høringsuttalelse fra Norges Fiskarlag

Vi viser til forslag til endringer i akvakulturregelverket, med høringsfrist den 31. mars i år.

Om høringen

Fiskeridirektoratet foreslo 16. desember 2020 flere relativt omfattende endringer i akvakulturregelverket. Endringene omfattet bl.a.:

- Utvidelse av virkeområdet til akvakulturdriftsforskriften
- Nye krav for å hindre, oppdage og begrense rømming
- Endring av krav til bruk og utslipp av legemidler
- Endring i forskrift om reaksjoner, sanksjoner m.m. ved overtredelse av akvakulturloven
- Tilpasninger av regelverket for havbruk til havs

Det som i størst grad vil påvirke fiskerinæringa er forslaget om å svekke regelverket for bruk og utslipp av legemidler mot lakselus, ved at det igjen skal kunne slippes ut slike legemidler i særlig sårbare områder (rekefelt og gytefelt).

Norges Fiskarlags grunnleggende syn

Fiskarlaget ønsker en god og kunnskapsbasert sameksistens med andre næringer, ikke minst med oppdrettsnæringa. Det har lenge vært tverrpolitisk enighet om at miljømessig bærekraft må være den viktigste forutsetningen for videre vekst. Etter vår oppfatning må begrepet miljømessig bærekraft også inkludere hensynet til marint miljø, ville bestander og fiskernes driftsgrunnlag. Vi er i den sammenhengen ikke minst opptatt av å ivareta viktige gyte-, oppvekst- og fiskeområder. Disse «naturgitte» områdene kan vanskelig flyttes, og må derfor ivaretas gjennom god kystsoneplanlegging, balanserte lokalitetsklaringsprosesser og ikke minst forsvarlig bruk og utslipp av legemidler mot lakselus.

Norges Fiskarlags innspill til høringen

Kommentarer til høringsnotatets beskrivelse av kunnskapsstatus

I beskrivelsen av kunnskapsstatus om miljøeffekter av legemidler mot lakselus (lusemidler), legger Fiskeridirektoratet særlig vekt på Havforskningsinstituttets risikorapporter for fiskeoppdrett fra 2019 og 2020.

Når det gjelder risiko for miljøskade av lusemidler, så er det en grunnleggende svakhet ved disse risikorapportene at de ikke inkluderer forskningsresultater fra andre forskningsinstitusjoner enn Havforskningsinstituttet selv. Her er andre forskningsinstitutt på mange områder langt nærmere forskningsfronten. Det vises også til at de siste risikorapportene har tatt i bruk en ny metodikk for

vurdering av risiko for miljøeffekter, men kvaliteten på denne metoden blir naturligvis ikke bedre enn dataene som legges inn.

Fiskeridirektoratet viser til at også artikler fra Akvaplan-niva er lagt til grunn for denne høringen, men det gjenspeiles verken kunnskapsbeskrivelsen eller i forslag til regelverksendringer. De viktige prosjektene Norge m.fl. har gjennomført om miljøeffekter av flubenzuroner og hydrogenperoksid (finansiert av Norges Forskningsråd) nevnes ikke. Det samme gjelder relevant internasjonal forskning. Enkelte andre omtaler i høringsnotatet, f.eks. om virkestoffet azametifos, er både utdatert og direkte feil. I sum bidrar dette til at Fiskeridirektoratet undervurderer de reelle skadevirkningene av lusemidler på fjordmiljøet og krepsdyrbestandene.

Det er nå vist at kjemikalier/legemidler mot lakselus svært effektivt tar livet av marine krepsdyr, som f.eks. raudåte, krill, reke og hummer. Det kan skje opptil mange kilometer unna selve utslippspunktet. Disse artene tar med andre ord skade av langt lavere konsentrasjoner, enn det som brukes i selve behandlingen. Hvilke andre langsiktige effekter (såkalt subletale effekter) disse kjemikaliene kan ha på krepsdyrbestandene er det riktignok fortsatt lite kunnskap om. Uansett vet vi nå så mye om skadevirkningene, at det å beskytte fjordmiljø og krepsdyrbestander mot utslipp av lusemidler ikke lenger er å regne som «føre var».

Siden 2007 har det blitt gjennomført om lag 30 000 kjemiske behandlinger mot lakselus langs norskekysten, uten at det er gjennomført noen risikovurdering. Siden hele merdvolumet / brønnbåtvolumet behandles (ikke hvert enkelt individ), brukes det her svært mye mer virkestoff enn i annen legemiddelbehandling. Fiskerne har erfart at rekefangstene langs kysten ble betraktelig redusert i årene fram til 2018. Etter at utslippene av lusemidler ble sterkt redusert har rekefangstene økt. En har allikevel ikke klart å vitenskapelig bekrefte eller avvise eventuelle sammenhenger.

Det bør bemerkes at Fiskeribladet høsten 2020 hadde på trykk en misvisende artikkelserie om forholdet mellom rekebestander og legemidler mot lakselus. Denne påvirket dessverre manges oppfatning av problematikken. Fiskeribladet skrev her til at rekefangstene i et fangstområde på Helgeland hadde økt, samtidig som også antallet legemiddelutslipp hadde blitt flere. Senere viste det seg at artiklene bygde på et feilaktig og oppkonstruert datagrunnlag. Dersom avisa hadde brukt riktige tall ville det indikert motsatt resultat, uten at det heller hadde bevist noen sammenheng. Fiskarlaget kommenterte denne saken på egne hjemmesider 10. oktober 2020 (<https://www.fiskarlaget.no/nyheter/details/5/2223-fiskeribladets-slagside>).

Norges Fiskarlag mener det er helt avgjørende at forvaltningen legger best mulig kunnskap til grunn for den framtidige reguleringen av legemidler mot lakselus. Etter vår oppfatning må derfor omtalen av kunnskapsstatusen i høringsnotatet oppdateres. Det bør gjøres i samråd med våre mest sentrale forskere innen fagfeltet.

Forslag om å tillate utslipp av lusemidler i særlig sårbare områder (rekefelt og gytefelt)

Etter Norges Fiskarlags oppfatning var det et steg i riktig retning da det i 2017 ble innført forbud mot bruk av såkalte kitinsyntesehemmere (flubenzuroner) på oppdrettslokaliteter i eller nærmere rekefelt enn 1000 meter (jf. akvakulturdriftsforskriften §15a). Det samme gjaldt da det i 2019 ble forbudt å bade-behandle og slippe ut legemidler mot lakselus i rekefelt og gytefelt, eller 500 meter fra slike (jf. akvakulturdriftsforskriften §15b og transportforskriften § 22a).

Vi konstaterer at Fiskeridirektoratet i denne høringen foreslår at de overnevnte forbudene mot utslipp i rekefelt og gytefelt skal oppheves. Til erstatning skal det utarbeides et «funksjonsbasert regelverk» og en risikovurdering. Det legges til grunn en lang argumentasjonsrekke for å forsvare dette. Norges Fiskarlag har følgende kommentarer:

- a) Fiskeridirektoratet viser til at legemiddelbruken de siste årene har ligget på et lavt nivå, sammenlignet med årene forut for innføring av utslippsrestriksjonene i 2017 og 2019.

- Det er riktig at det var en svært positiv nedgang i lusemiddelbruken fra 2015 til 2018. Imidlertid nevner ikke Fiskeridirektoratet med et eneste ord at hovedårsaken til dette var resistensutvikling, dvs. at bruken av lusemidler hadde vært så omfattende at så å si ingen av dem virket effektivt lenger (delvis med unntak av Troms og Finnmark). Et ganske betydelig antall akvakulturlokaliteter er plassert i eller nært rekefelt/gytefelt. Til tross for at Fiskeridirektoratets nylige tilsynskampanje viste mange brudd på forbudet mot legemiddelutslipp i disse områdene, så har naturligvis også dette regelverket hatt positiv effekt, og bidratt til å holde legemiddelutslippene lavere enn de ellers ville ha vært.

Dessverre har den positive utviklingen nå snudd. Statistikken viser at nedgangen i bruk og utslipp av legemidler stoppet opp allerede i 2018. Det har siden da vært en økning i forskrivning av alle lusemiddelkategorier, med unntak av hydrogenperoksid og til dels deltametrin. Utslippene av teflubenzuron økte mer enn 8 ganger fra 2019 til 2020.

Bruken av lusemidler ser de siste årene særlig ut til å ha økt Troms og Finnmark. Her var det høsten 2020 eksempel på at det ble gjennomført opptil 11 ulike kjemiske behandlinger, med fire ulike virkestoff, i samme anlegg. Slik praksis er ødeleggende for fjordmiljøet.

- b) Fiskeridirektoratet viser til at «*Erfaringer viser at de særskilte detaljkravene og forbudene som gjelder ved bruk av legemidler mot lakselus ved gytefelt og rekefelt, ikke alltid er treffende eller fleksible nok.*» Det problematiseres at det ikke tas høyde for andre viktige forhold som er relevante i vurderingen av negative miljøeffekter, eksempelvis gyteperiode og andre arter enn torsk og reke. Det kommenteres også at avstandskravet ikke alltid er treffende, da det kan være svært ulike miljøforhold (strøm, bunn, eksponering o.l.) ved oppdrettslokalitetene.

- Det Fiskeridirektoratet skriver, om at regelverket ikke alltid er treffende og fleksibelt nok, er naturligvis riktig. Etter vårt syn er det allikevel ingenting ved det som tilsier at regelverket bør svekkes, snarere tvert imot. Det er heller ikke bare torskeegg og yngel en er bekymret for, når det gjelder utslipp i gytefelt. Dette vil særlig gå ut over krepsdyrene, som er essensielt startfôr for torskeyngelen. Slikt sett er det en viss risiko for at utslipp av legemidler mot lakselus også kan svekke kysttorskbestandene.

- c) Fiskeridirektoratet problematiserer at forbudet mot utslipp av lusemidler kun er knyttet til Havforskningsinstituttets kartlegginger av *gytefelt*. Utslipp i/ved *gyteområder*, som er kartlagt av Fiskeridirektoratet selv gjennom dybdeintervju med fiskere, er per i dag ikke er omfattet av forbudet. Fiskeridirektoratet viser til at det er inkonsistent at gytefelt og gyteområder ikke har samme regulering, og at avstandskrav i slike tilfeller ikke nødvendigvis er tilstrekkelig.

- Fiskarlaget er enig i at de er inkonsistent at gytefelt og gyteområder ikke har samme beskyttelse mot utslipp av legemidler mot lakselus. Nettopp av den grunn ga Fiskarlaget i 2018 innspill om at gytefelt og gyteområder måtte gis likeverdig vern mot påvirkning, slik at begge ble omfattet av forbudet mot utslipp av lusemidler. Også Fiskeridirektoratet selv viste til, i et innspill til Nærings- og Fiskeridepartementet, at kartlagte gyteområder og gytefelt burde behandles på likeverdig måte. I forhold til dette ble Fiskarlaget allikevel ikke hørt av departementet, uten at det noen gang ble gitt noen god forklaring på hvorfor.

Etter Fiskarlagets oppfatning blir det helt feil å rette opp denne inkonsistensen i regelverket ved å oppheve forbudet mot utslipp i sårbare områder i det store og hele. Regelverket burde heller strammes inn, slik at forbudet kan gjelde *både* gytefelt og gyteområder.

- d) Fiskeridirektoratet viser til at gjeldende regelverk, som stiller krav til at legemidler ikke kan slippes ut i/ved rekefelt og gytefelt, kun gjelder behandling mot lakselus. Det problematiseres at de samme virkestoffene kan brukes mot skottelus og amøbegjellesykdom (AGD), uten å bli omfattet av de samme restriksjonene. Det vises også til at de ulike legemidlene har forskjellig potensial for miljøskade (og dermed også varierende effekt på fisk, egg, larver og krepsdyr), uten at det er hensyntatt i regelverket.

- Selv om det regelverket ikke tar høyde for alle variasjoner i bruksområder og miljøeffekt, så er det etter Fiskarlagets oppfatning ingenting ved dette som tilsier at regelverket bør svekkes. Snarere tvert imot. Gjeldende restriksjoner mot utslipp av legemidler mot andre arter enn lakselus (dvs. skottelus og AGD) burde i stedet bli inkludert i regelverket.

- e) Fiskeridirektoratet viser til at det har vært tilfeller der akvakulturloven og dyrevelferdsloven ikke «harmonerer», samt at hensynet til miljø og fiskevelferd kan være motstridende. Dette oppgis å ikke minst være en problemstilling i Nord-Norge, når det er ønskelig å avluse kjemisk ved lave temperaturer. I slike tilfeller har det blitt dispensasjon til kjemisk avlusning i merd i gytefelt.

- Når det gjelder kjemisk avlusning er det åpenbart at hensynet til fiskevelferd i merdene, hensynet til lusepress på villaksen, hensynet til det marine miljøet og hensynet til

oppdrettsselskapenes økonomi ikke alltid harmonerer. Vi konstaterer at hensynet til det marine miljøet og krepsdyrbestandene nesten alltid har kommet tapende ut i disse avveingene. Etter vårt syn bør dette endres.

- f) For å «kompensere» for forslaget om å fjerne forbudet mot utslipp av lusemidler i særlig sårbare områder (rekefelt og gytefelt), foreslår Fiskeridirektoratet at det i stedet kan innføres et «funksjonsbasert regelverk». Her legges det i stor grad opp til at virksomhetene selv kan velge løsninger. I den sammenheng foreslås det også at oppdrettsselskap og brønnbåtredere skal utarbeide beredskapsplaner, samt at akvakulturdriftsforordningens § 15 første ledd om aktsomhetsplikt også skal omfatte såkalte vare- og tjenesteprodusenter.

- Etter Fiskarlagets oppfatning vil et «funksjonsbasert regelverk», inkludert krav om beredskapsplaner, på ingen måte kunne veie opp for at forbudet mot skadelige utslipp i rekefelt og gytefelt fjernes. Også etter dagens regelverk skal bruk og utslipp av legemidler vurderes opp mot lokale forhold som har betydning for spredning, marint miljø, marine organismer og mulige tiltak som kan redusere skadevirkningene. Vi kjenner fortsatt ikke til et eneste tilfelle der slike vurderinger har resultert i at hensynet til miljøet og krepsdyrbestandene har blitt prioritert, ved at en har unnlatt å gjennomføre kjemisk behandling mot lakselus.

Vi konstaterer at forvaltningen allerede i 1999 besluttet at utslipp av legemidler/kjemikalier mot lakselus skulle unntas behandling etter forurensningsregelverket (jf. Veileder 99:04, TA-1653-1999). Langt på vei gjelder dette fortsatt. Mattilsynet og fiskehelseveterinærene har derfor fått et svært stort ansvar for å ivareta hensynet til det marine miljøet, når det foreskrives bruk av legemidler. Det er grunn til å stille spørsmål til om nødvendig kompetanse er til stede for å ivareta dette ansvaret. Rapporten fra Legemiddelkampanjen (2018) slo fast: «Tilsyn med fiskehelsepersonell viser at de fleste ikke var tilstrekkelig bevisst miljøansvaret ved bruk av legemidler. Kravene til lave lusenivå har ført til stor vilje hos oppdrettere og fiskehelsepersonell til å strekke seg langt for å overholde luseregelverket. Vårt inntrykk er at hensynet til lave lusenivå i praksis har overskygget andre miljøhensyn». Vi har sett lite som tyder på at dette forholdet har endret seg i positiv retning de siste årene.

Vi stiller også spørsmål til hva som konkret menes med at det skal foreligge en risikovurdering. Hvem som skal gjennomføre slike risikovurderinger, hvilke kompetansekrav skal stilles og hva skal risikovurderingen inneholde? For at slike risikovurderinger skal ha en reell nytteeffekt må det også være mulig å kunne sette inn effektive tiltak, som kan redusere risikoen. Hvilke risikoreducerende tiltak er det i praksis tenkt at disse risikovurderingene skal omfatte?

- g) Fiskeridirektoratet peker i høringsbrevet på at forbudet mot å slippe ut lusemidler i særlig sårbare områder ble innført «som utslag av den tids kunnskap om miljøeffektene ved utslipp av legemidler mot lakselus i akvakulturanlegg, og med henvisning til en føre var-tilnærming». Det vises også til at «Departementet påpekte i høringsbrev av 1. oktober 2016 at dersom kunnskap som genereres i årene etterpå tilsier at de innførte tiltakene er overflødige, er det departementets intensjon å oppheve disse, eventuelt innføre andre tiltak, for å tilpasse risikohåndteringen i samsvar med ny kunnskap».

- Norges Fiskarlag kan ikke se at det er tilkommet ny kunnskap, som tilsier at tiltakene for å beskytte rekefelt og gytefelt kan oppheves. Heller tvert imot. Etter 2016 er det gjennomført ganske omfattende forskning på miljøeffekter, som følge av utslipp av lusemidler. Felles for denne forskningen er at resultatene viser at slike utslipp har langt større skadeeffekt på det marine miljøet, i særdeleshet de marine krepsdyrene, enn det en hadde trodd og håpet på. Av den grunn må regelverket heller strammes inn. Etter Fiskarlagets oppfatning bør vi i det store og hele nå vite nok til å forsøke å unngå utslipp av legemidler og kjemikalier, som vi vet skader krepsdyrene og fjordmiljøet.

Argumentene Fiskeridirektoratet presenterer ovenfor kan etter vår oppfatning på ingen måte forsvare et forslag om at rekefelt og gytefelt ikke lenger skal ha konkret beskyttelse mot utslipp av skadelige kjemikalier/legemidler. Det kan derfor nesten virke som om denne delen av høringen har som formål å prøve å forsvare en politisk beslutning, som i praksis allerede er tatt. Dersom avstandskravet for utslipp av kjemikalier/legemidler mot lakselus i sårbare områder fjernes, så vet vi at antall kjemiske behandlinger mot lakselus sannsynligvis vil øke betydelig. En fjerning av avstandskravet vil i tillegg føre til at en større andel av avlusningene skjer i merd framfor i

brønnbåt, noe som vil føre til at det slippes ut mer virkestoff per behandling. Denne varslede økningen i legemiddelutslippene vil også bli uheldig for omdømme og sameksistens innad i sjømatnæringa.

Norges Fiskarlag Fiskeridirektoratet anmoder på dette grunnlaget Fiskeridirektoratet om å forkaste forslaget om å oppheve akvakulturdriftsforskriftens §§ 15 a og 15 b og transportforskriften § 22a. Fiskeridirektoratet bes i stedet om å forberede en ny høring, der regelverket for utslipp av lusemidler blir gjort bedre og mer konsistent. Da kan all bruk og utslipp av legemidler (også mot skottelus og AGD) underlegges samme reguleringer, i tillegg til at gyteområder kan få samme beskyttelse som rekefelt og gytefelt.

Etter Fiskarlagets oppfatning må også produksjonsreguleringsforskriften, inkludert det såkalte «trafikklyssystemet» som i dag står sentralt i reguleringen av veksten i norsk oppdrettsnæring, forbedres. Dette regelverket vektlegger per i dag kun hensynet til vill laksefisk (lusenivå og luseindusert dødelighet). Denne ensidige vektleggingen av lusnivå fører paradoksalt nok til at økt bruk av legemidler mot lakselus kan gi «grønt trafikklys», og dermed også bedre mulighet for vekst. Dette paradokset er nærmere omtalt i Norges Fiskarlags høringsuttalelse til endringer i denne forskriften, datert 10. mars 2021 (vedlagt).

Rapportering av utslipp av legemidler

Fiskeridirektoratet viser til at det i dag ikke eksisterer noen oversikt som viser hvor behandlingsvann med legemidler blir tømt, når dette skjer andre steder enn ved selve oppdrettsanlegget (dvs. tømning av fra brønnbåt). Det foreslås derfor krav om at slik tømning av behandlingsvann blir rapportert. Konkret foreslås det at opplysninger om geografisk posisjon, mengde virkestoff, dato og tidspunkt for tømning samt fartøyidentifikasjon blir gjort tilgjengelig gjennom i Fiskeridirektoratets kartverktøy.

Norges Fiskarlag kan støtte dette forslaget. Imidlertid er det helt nødvendig, som vist til nedenfor, at også utslipp av legemidler fra selve oppdrettsanleggene blir tilfredsstillende rapportert.

De siste årene har det vært mange observasjoner av massedød av krill i fjæra. En stor andel av funnstedene har hatt oppdrettsanlegg i nærheten (nærmere enn 5 km), mens andre ikke hadde det. Havforskningsinstituttet har nylig gått gjennom totalt 90 observasjoner av strandede eller døde krepsdyr. Resultatene er nylig publisert i en rapport («Døde og strandede krepsdyr – 90 tilfeller rapportert til Havforskningsinstituttet i perioden 2014 – 2020»). Av 79 innrapporterte tilfeller med massedød av krill konkluderte rapporten med at tre av tilfellene etter all sannsynlighet var forårsaket av legemiddelutslipp. I 13 tilfeller var det ikke noen sannsynlig sammenheng. I de øvrige 64 tilfellene kunne det ikke trekkes sikre konklusjoner, først og fremst fordi rapporteringen av utslippene av legemidler ikke var god nok. Fra før av vet vi at manglende rapportering var en medvirkende årsak til at Havforskningsinstituttet ved flere anledninger (Ålfjorden, Narvik, Øygarden) gjorde feilaktige konklusjoner om aktuelle årsakssammenhenger.

Dersom en virkelig ønsker god kunnskap om sammenhengene mellom utslipp av lusemidler og utviklingen i reke- og krepsdyrbestandene, må utslippene rapporteres på en langt bedre måte enn i dag. Fortsatt stiller ikke myndighetene krav om at selve tidspunktet for utslippene (ut over ukenummer) og mengde virkestoff skal rapporteres. Lakselusforskriften må derfor oppdateres i forhold til dette. Mattilsynet er akkurat nå i ferd med å oppdatere denne forskriften. Et utkast skulle etter planen vært ferdigstilt i 2020, men så vidt vi kjenner til så har Mattilsynet fortsatt ikke oversendt noe forslag til Nærings- og fiskeridepartementet for endelig fastsettelse. Norges Fiskarlags hørings svar til lakselusforskriften, datert 29. mai 2020, er derfor lagt ved til orientering.

Andre forhold

Fiskeridirektoratet foreslår at krav knyttet til bruk og utslipp av lusemidler, både for eier av akvakulturtillatelse, brønnbåtrederi og «vare- og tjenesteprodusenter», samles i samme forskrift. Dette er noe Norges Fiskarlag anser som rasjonelt, og derfor i utgangspunktet kan støtte. Forutsetningen er, som vist til ovenfor, at regelverket som skal beskytte rekefelt og gytefelt mot skadelige utslipp ikke svekkes.

Havbruk til havs

Det legges nå til rette for at oppdrett av laksefisk skal kunne skje til havs. Fiskeridirektoratet har identifisert 11 områder med et areal på hele 19 400 km² (tilsvarende mer enn to ganger landarealet til Rogaland fylke), som *kan* vurderes for havbruk til havs etter utarbeidelse av en eller flere myndighetsstyrte konsekvensutredninger. Så vidt vi kjenner til, så har departementet fortsatt

ikke anmodet Fiskeridirektoratet om å starte opp et slikt arbeid. Etter hva vi erfarer er det per i dag heller ikke etablert noe fullverdig forvaltnings- og kunnskapsgrunnlag for klarering av lokaliteter for oppdrett utenfor norsk territorialfarvann. Dette bør etter vår oppfatning være på plass før det etableres anlegg for oppdrett til havs.

Fiskeridirektoratet foreslår i denne høringen at det skal innføres en sikkerhetssone på 500 meter rundt akvakulturanlegg til havs. Innenfor denne sikkerhetssonen vil det være forbud mot både fiske og ferdsel. Forslaget innebærer ikke endringer i dagens fiskeforbud (100 meter) og ferdselsforbud (20 meter) ved anlegg for akvakultur som ligger innenfor en nautisk mil utenfor grunnlinja, jf. akvakulturdriftsforskriften § 18.

Det er fortsatt kun et selskap som har søkt om klarering av en oppdrettslokalitet i åpent hav. Ut fra hva som beskrives i søknaden, så vil forankringssystemet til dette anlegget beslaglegge om lag 10 000 daa. Dette er å anse som et stort arealbeslag i forhold til fiskeri, og det vil være om lag 10 ganger større enn arealet som vil bli beslaglagt av selve sikkerhetssonen på 500 meter. Vi forutsetter av den grunn at anlegg for oppdrett til havs blir lagt utenfor viktige fiskeområder.

Norges Fiskarlag har forståelse for at det er behov for en sikkerhetssone rundt havbaserte oppdrettsanlegg, og kan derfor støtte forslaget om å fastsette en sikkerhetssone på 500 meter.

Vi vil være tilgjengelige for å gi utfyllende opplysninger, eventuelt også svare på spørsmål, dersom det er ønskelig fra Fiskeridirektoratets side.

Med hilsen
Norges Fiskarlag

Otto Gregussen/s

Jan Henrik Sandberg/s

Kopi til: Medlemslag, Nærings- og fiskeridepartementet, Mattilsynet, Miljødirektoratet og Havforskningsinstituttet.

Vedlegg:

- «*Forslag til nye regler om kontroll med lakselus - Høringsuttalelse fra Norges Fiskarlag*», datert 29. mai 2020.
- «*Høring av endringer i produksjonsområdeforskriften*», datert 10. mars 2021.

Brevet er godkjent elektronisk og sendes uten håndskrevet signatur.